

בש"פ 7533/16 - מדינת ישראל נגד יוסף גנגינה

בבית המשפט העליון

בש"פ 7533/16

כבוד השופט ס' ג'ובראן
מדינת ישראל

לפני:
המבקשת:

נ ג ד

יוסף גנגינה

המשיב:

בקשה להארכת מעצר בפיקוח אלקטרוני מעבר
לשמונה-עשר חודשים לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין
הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

ז' בתשרי התשע"ז (9.10.2016)

תאריך הישיבה:

עו"ד בתשבע אבגז; עו"ד אופיר טישלר

בשם המבקשת:

עו"ד אלי כהן; עו"ד גדי זילברשלג

בשם המשיב:

החלטה

1. בקשה להארכת מעצר בפיקוח אלקטרוני מעבר לשמונה-עשר חודשים לפי סעיף 62(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), להארכת מעצרו של המשיב בתשעים יום החל מיום 2.10.2016 או עד למתן פסק דין בת"פ 3313-04-15 בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, לפי המוקדם.

כתב האישום

2. נגד המשיב ושמונה נאשמים נוספים (להלן: הנאשמים הנוספים) הוגש ביום ה-2.4.2015 כתב אישום המונה עמוד 1

שבעה אישומים, המייחס לו עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע (6 עבירות), לפי סעיף 449(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); רישום כוזב במסמכי תאגיד (9 עבירות), לפי סעיף 423 יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין; קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות (14 עבירות), לפי סעיף 415 סיפא יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין; הלבנת הון (ריבוי עבירות), לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: חוק איסור הלבנת הון) יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין; גרימת דיווח בלתי נכון לרשות להלבנת הון, לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין; עשיית פעולה ברכוש אסור (ריבוי עבירות), לפי סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין; ניסיון לקבל דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא יחד עם סעיף 29 ו-34 לחוק העונשין; עיסוק כקבלן שירות ללא רישיון (ריבוי עבירות), לפי סעיף 2(א) יחד עם סעיף 10א(א) ו-20(ב) לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כח אדם, התשנ"ו-1996 (להלן: חוק קבלני כח אדם); התחמקות ממס במרמה עורמה ותחבולה (ריבוי עבירות), לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה, התשס"א-1961; סחיטה באיומים (שלוש עבירות), לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין; איומים (שתי עבירות), לפי סעיף 192 לחוק העונשין; והדחה בחקירה, לפי סעיף 246(ב) לחוק העונשין.

3. בתמצית, ייאמר כי כתב האישום מגולל מסכת אירועים ועבירות שבמרכזן עומד המשיב, אשר הקיף עצמו בנאשמים האחרים, שאיתם ובאמצעותם ביצע שורת עבירות כלכליות, לצד עבירות של סחיטה באיומים, איומים והדחה בחקירה.

4. על פי עובדות האישום הראשון, המשיב הקים בשנת 2006 את חברת "אור מרום 2006 בע"מ", אשר שמה שונה בהמשך לחברת "י. אור ביטחון בע"מ" (להלן: חברת י. אור). חברת י. אור עסקה לאורך כל שנות פעילותה בתחום השמירה. בעת הקמתה המשיב לא היה זכאי, נוכח עברו, לקבל רישיון לעסוק בתחום השמירה, כנדרש בחוק חוקרים פרטיים ושירותי שמירה, התשל"ב-1972. על מנת שחברת י. אור תוכל לקבל רישיון ולהתחיל לפעול, המשיב קשר עם מספר אנשים (להלן: אנשי הקש), להם לא היה בתקופה הרלבנטית עבר פלילי המונע מהם לקבל את הרישיון. המשיב רשם בכזב במסמכי התאגיד של חברת י. אור את אנשי הקש כבעלים וכדירקטורים של חברת י. אור, במטרה לקבל במרמה רישיון תאגיד לשירותי שמירה עבור חברת י. אור. כתוצאה מהמצגים הכוזבים, חברת י. אור קיבלה רישיון תאגיד לשירותי שמירה, אשר חודש מדי שנה. באמצעות עבירות אלה (להלן: עבירות המקור), ביצע המשיב עבירות של הלבנת הון ועבירות של ביצוע פעולות ברכוש אסור בסכום של 79,176,384 ש"ח. יתרה מכך, לאחר שהוגש נגד המשיב כתב אישום בגין עבירות שביצע באמצעות חברת י. אור, המשיב העביר באופן כוזב את חברת י. אור על שמו של רז שמוש (להלן: רז), וזאת כדי להציג מצג כוזב לפיו הוא ניתק את כל קשריו מהחברה. כמו כן, במהלך השנים 2009-2013 המשיב רשם חלק משכרו מחברת י. אור באופן פיקטיבי על שם אשתו (להלן: אשתו) בסך כולל של למעלה ממיליון ש"ח.

בנוסף, בשנת 2009 תוקן חוק קבלני כוח אדם, כך שנקבע בו כי מי שנותן שירותי כוח אדם בתחומים מסוימים נדרש לקבל רישיון גם ממשרד הכלכלה. היות והמשיב לא היה יכול לקבל רישיון זה בשל עברו הפלילי, פנתה אשתו - שהיתה רשומה באותה עת בכזב כבעלים וכמנהלת של חברת י. אור - בבקשה לקבלת הרישיון. בקשתה נדחתה, בין היתר, לאחר שנתגלה כי המשיב הוא הבעלים והמנהל האמיתי של החברה. חרף אי-קבלת הרישיון, חברת י. אור המשיכה לפעול.

לאחר שכשל בניסיונו לקבלת הרישיון האמור, החליט המשיב להקים חברה חדשה אשר תהיה רשומה על שמו של אדם אחר, נעדר עבר פלילי. לשם כך המשיב יצר קשר עם גבריאל יפרח (להלן: גבריאל), ויחד הם הקימו את חברת "ש.ק.ד גבי סיור בע"מ" (להלן: חברת שקד). חברת שקד המשיכה את פעילותה של חברת י. אור עם אותם עובדים, אותם לקוחות ואותו אופי פעילות, והכל במימון ראשוני של המשיב וחברת י. אור, ובערבות אישית של המשיב. חברת שקד נרשמה באופן כוזב על שמו של גבריאל, ודרך כך קיבלה את הרישיונות הנדרשים. באמצעות עבירות הרישום הכוזב

במסמכי תאגיד ובאמצעות עבירת קבלת הרישיונות במרמה, קיבלה חברת שקד הכנסות בסכום של לפחות 3,446,259 ש"ח. כמו כן, המשיב פתח יחד עם גבריאל וחברת שקד חשבון בנק. בעת פתיחת החשבון הצהיר גבריאל בכזב כי חברת שקד היא הנהנת בחשבון והוא הבעלים ובעל השליטה בחברה. זאת, אף שהמשיב היה הבעלים האמיתי של חברת שקד.

5. על פי האישום השני, המשיב סחט באיומים קבלן ששכר שירותי שמירה מחברה שאינה שלו ודרש ממנו כי יעסיק במקומה את חברת השמירה שבבעלותו. כן נטען כי המשיב איים על בעלת חברת השמירה האחרת כדי שתבטל את חוזה השמירה עם הקבלן. בהמשך, הקבלן אכן הודיע לחברת השמירה האחרת שהוא מבקש לבטל את החוזה עימה. על פי האישום השלישי, המשיב סחט באיומים סייר סמוי שעבד עבור עיריית פתח-תקווה. על פי האישום הרביעי, המשיב דרש מקבלן שהעסיק סכום כסף מעבר למוסכם בחוזה, ומנע מהעבודות במקום להתקדם עד אשר יקבל את כספו. על פי האישום החמישי, המשיב איים על מנכ"ל עיריית פתח תקווה כאשר זה הגיע לאתר שבו, על פי החשד, התבצעה עבירה של גניבת חול. על פי האישום השישי, המשיב איים על קב"ט חברת בנייה בה שומרת חברת השמירה שלו, וזאת על מנת למנוע ממנו לדרוש פיצויים על גניבות במקום. על פי האישום השביעי, לאחר שגילה כי אדם כלשהו התלונן במשטרה על מעשיו, הוא פנה למתלונן ואיים עליו שיחזור בו מעדותו.

ההליכים עד כה

6. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו. בבקשה נטען כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, וביניהן הודעות המתלוננים בכל האישומים, האזנות סתר על הטלפון של המשיב, וגרסת המשיב אשר קשר עצמו לאירועים המתוארים בכתב האישום. כן נטען כי המעשים המיוחסים למשיב מעידים על הסכנה הנשקפת ממנו לביטחון הציבור; כי קיים בעניינו חשש מהימלטות מהליכי משפט – נוכח העובדה שהוא נמלט ונמנע מלהסגיר עצמו למשטרה במשך יום שלם; וכי קיים חשש ששחרורו יוביל לשיבוש הליכי משפט והשפעה על עדים – נוכח עבירת ההדחה בחקירה שמיוחסת לו.

7. בדיון שהתקיים ביום 2.4.2015 הסכים בא-כוח המשיב לקיומו של ניצוץ ראיתי, ובית המשפט הורה על המשך מעצרו של המשיב עד להחלטה אחרת. ביום 16.4.2015 הגישה המבקשת מסמך המפרט את עיקרי הראיות לכאורה, וביום 20.4.2015 הגישה המבקשת מסמך ובו השלמת עיקרי הראיות לכאורה. ביום 21.4.2015 טען בא-כוח המשיב כי חומר החקירה טרם הועמד לרשותו וביקש מבית המשפט להורות על שחרורו של המשיב. המבקשת טענה כי חומר החקירה הועמד לרשותו, אך ציינה מנגד כי מדובר בחומר חקירה רב. כן ביקשה המבקשת מבית המשפט להורות על מעצרו של המשיב נוכח קיומן של שלוש עילות מעצר בעניינו – כאמור, מסוכנות; חשש מהימלטות; וחשש מפני שיבוש מהליכי משפט.

8. בדיון שהתקיים ביום 11.5.2015 טענו הצדדים בדבר שאלת קיומן של ראיות לכאורה. ביום 21.5.2015 וביום 22.5.2015 הגיש בא-כוח המשיב שתי בקשות לקביעת דיון לצורך השלמת טיעוניו, לאחר שיקבל לידיו חומר חקירה מהותי נוסף. עוד ביום 22.5.2015 קבע בית המשפט דיון ליום 10.6.2015 להשלמת טיעון בעל-פה שיתייחס אך ורק לחומר החדש שהתבקש על ידי בא-כוח המשיב, וכן קבע כי לגבי כל יתר העניינים מוצתה ההזדמנות לטעון בצורה רחבה ואין לאפשר "מקצה שיפורים". ביום 10.6.2015, לאחר שמיעת המשך טיעוני הצדדים, קבע בית המשפט כי יודע לצדדים על מועד לשימוע ההחלטה בשאלת קיומן של ראיות לכאורה.

9. ביום 8.7.2015 בית המשפט קבע כי קיימות ראיות לכאורה לגבי כל האישומים, אף שהראיות לגבי האישום החמישי – שעניינו סחיטת מנכ"ל עיריית פתח תקווה, הן בעוצמה מופחתת. כן קבע בית המשפט כי קמות לחובת המשיב מספר עילות מעצר, וכי יהיה קשה למצוא חלופת מעצר שיהיה בה כדי לאיין את עילות המעצר האלה. עם זאת, בית

המשפט קבע כי אין לסגור מראש את הדלת בפני אפשרות זו, והורה על קיום דיון בעניין ביום 2.8.2015, לאחר קבלת תסקיר שירות מבחן בעניינו של המשיב. תסקיר כאמור הוגש ביום 29.7.2015, ממנו עלה כי המשיב מחזיק בדפוסי חשיבה הנותנים לגיטימציה להמשך התנהגותו המרמה והאלימה. עוד עלה מהתסקיר כי, להתרשמות שירות המבחן, ענישה קודמת לא הביאה להרתעת המשיב ולהפחתת הסיכון הנשקף ממנו, וכי מדובר באדם בעל חשיבה והתנהגות עבריינית המתקשה לשלוט בדחפיו התוקפניים ומגלה יחס בעייתי כלפי החוק. נוכח האמור, שירות המבחן העריך כי נשקף מהמשיב סיכון ברמה גבוהה לביצוע עבירות אלימות נוספות בדרגת חומרה בינונית, וכן כי נשקף במצבו סיכון משמעותי לביצוע עבירות מרמה. לאור זאת, ומאחר שלא נמצא כי חלופות המעצר שהוצעו מתאימות, שירות המבחן לא המליץ על שחרורו של המשיב לחלופות המוצעות.

10. בדיון שהתקיים ביום 2.8.2015 ביקש בא-כוח המשיב להפנות את המשיב פעם נוספת לשירות המבחן על מנת שיבחן מפקחים נוספים. בית המשפט קבע כי התסקיר לא מלמד שקיימת אפשרות ממשית לחלופת מעצר – שכן להתרשמות שירות המבחן יש קושי לתת אמון במשיב, והורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

11. המשיב ערר על החלטה זו לבית משפט זה, בו השיג על קביעות בית המשפט בדבר קיומן של ראיות לכאורה ועל כך שאין בנמצא חלופת מעצר שיהא בה כדי להפיג את מסוכנותו. המשנה לנשיאה א' רובינשטיין קבע ביום 27.8.2015 (בש"פ 5537/15) כי אין מקום להלום את טענות המשיב ככל שהן נוגעות לטיבן של הראיות לכאורה. אולם, באשר לשאלה האם ניתן לתת במשיב אמון, המשנה לנשיאה קבע כי אין להותיר את הדלת נעולה כליל לבדיקה נוספת של האפשרות לשחרורו לחלופה. בהמשך לכך, נקבע כי אם תאושר חלופה, עליה להיות מותנית, בין היתר, באיזוק אלקטרוני, בהפקדות גדולות וערבויות גבוהות, בעיכוב יציאה והפקדת דרכון ובהגבלות תקשורת כלפי נאשמים ועדים; וכי ככל שבידי המשיב חלופה כזו, היא תובא בפני שירות המבחן בתוך שבעה ימים.

12. בדיון שהתקיים ביום 17.9.2015 נחקרו המפקחים המוצעים, ובית המשפט הורה על הותרת המשיב במעצר עד החלטה אחרת, כאשר המשך הדיון נקבע ליום 13.10.2015 לשם קבלת תסקיר משלים. בדיון שהתקיים ביום 7.10.2015 ביקש בא-כוח המשיב להורות על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר תחת פיקוחם של שלושת המפקחים שנמצאו מתאימים על ידי בית המשפט. בית המשפט סבר כי החלופה שהוצעה תואמת את הנחיות בית משפט זה, והורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו בתנאי מעצר בית ובפיקוח אלקטרוני.

13. ביום 7.4.2016 הגיש בא-כוח המשיב בקשה לעיון חוזר בתנאי מעצרו בפיקוח אלקטרוני של המשיב, כך שיותר לו לחזור לביתו בפתח תקווה, בין היתר, בשל חלוף הזמן מאז שחרורו, היעדר הפרות של תנאי המעצר מצדו של המשיב והרעה שחלה במצבה הבריאותי של אשתו. כן התבקש כי יוגש תסקיר משלים בעניינו. ביום 20.4.2016 הורה בית המשפט על קבלת תסקיר שיעדכן בנוגע למצבו של המשיב וסביבתו הקרובה, והמשך הדיון נדחה ליום 26.5.2016. תסקיר כאמור התקבל ביום 16.5.2016, ממנה עלה כי המשיב עדיין נוטה למזער את הבעייתיות והנזק שעלו ממעשי המרמה והאלימות המיוחסים לו, וכי מבחינה זו לא חלה הפחתה של ממש בסיכון למעורבות חוזרת בעבירות אלימות ומרמה שנשקף ממנו. עם זאת, בשל חלוף הזמן וההיענות לתנאי המעצר מצד המשיב, שירות המבחן לא ראה מניעה בהעברת מקום הפיקוח לפתח תקווה.

14. בדיון שנערך ביום 26.5.2016 חזר בא-כוח המשיב על בקשתו לשינוי כתובת המעצר בפיקוח אלקטרוני, והמבקשת חזרה על התנגדותה לבקשה. נוכח האמור בתסקיר – לפיו לא חלה הפחתה של ממש בסיכון הנשקף מהמשיב – בית המשפט דחה את הבקשה. המשיב ערר על החלטה זו לבית משפט זה, וביום 7.6.2016 הורה השופט י' דנציגר (בש"פ 4433/16) על קבלת הערר, וזאת לאור פרק הזמן שחלף מאז הגשת כתב האישום; האפשרות שההליך בעניינו של העורר ימשך תקופה ארוכה; והעובדה שבשמורת חודשי המעצר בפיקוח אלקטרוני לא נרשמה כנגדו הפרה ממשית של תנאי הפיקוח.

15. יצוין, כי בדיון שהתקיים ביום 6.7.2016 התגלתה בעיה ביחס לכתובת שבה שהה המשיב. עם זאת, נוכח הסכמות בין הצדדים, בית המשפט לא התייחס לאירוע האמור, אך ביקש שיתקיים בירור במזכירות בית המשפט בנושא.

16. בכל הנוגע למהלך הדיונים בתיק העיקרי, ביום 2.4.2015 נערכה הקראה של כתב האישום, ולבקשת בא-כוח המשיב נדחה המענה לאישום ליום 2.6.2015. ביום זה הובהר כי הדיון בעניינם של כל הנאשמים נדחה ליום 23.6.2015, ולאחר מכן נדחה בשנית ליום 28.7.2015 לבקשת בא-כוח המשיב. בדיון שהתקיים ביום זה ביקש בא-כוח המשיב דחייה נוספת עד לאחר פגרת בתי המשפט, ובית המשפט דחה את המשך הדיון ליום 21.9.2015.

17. בדיון שנערך ביום 21.9.2015 מסר בא-כוח המשיב כי אינו שולל הידברות עם המבקשת לאחר שיסתיימו הליכי המעצר בעניינו של המשיב, והמבקשת ביקשה לקבוע את התיק לשמיעת ראיות נוכח היקפו הרב. בית המשפט דחה את התיק לתזכורת ליום 2.11.2015. ביום זה, ביקש בא-כוח המשיב דחייה בת כחודש וחצי, ובית המשפט דחה את התיק למתן מענה מפורט לכתב האישום ליום 19.1.2016. בדיון שנערך ביום זה, הועבר התיק לטיפול של השופטת מ' ברנט ונקבעה ישיבת תזכורת לקביעת מועדים לשמיעת ראיות ליום 29.2.2016. בהמשך, הועבר התיק לטיפול של השופטת ד' מרום, והתיק נקבע לדיון ליום 7.3.2016. ביום זה, בית המשפט קבע את המועד לקבלת מענה מפורט בעניינם של כל הנאשמים, לרבות העלאתן של טענות מקדמיות – ככל שישנן, ליום 11.4.2016, וכן קבע מועדים לשמיעת ראיות בתיק לימים 30.5.2016, 6.6.2016 וה- 20.6.2016.

18. בדיון שנערך ביום 11.4.2016 לא התייצבה המבקשת בשל שביתת הפרקליטים, ובא-כוח המשיב טען כי אינו ערוך להעלות טענות מקדמיות. נוכח זאת, בית המשפט ביטל את ישיבות ההוכחות שנקבעו ליום 6.6.2016 וליום 20.6.2016, והותיר על כנה את הישיבה הקבועה ליום 30.5.2016. בדיון שהתקיים ביום זה בא-כוח המשיב כפר כפירה כללית וביקש לדחות את מתן המענה המפורט לכתב האישום. בית המשפט קבע כי עד ליום 7.6.2016 יוגש מענה מפורט מטעם כל אחד מהנאשמים בתיק, וכי תתקיים ישיבת קדם משפט ביום 20.7.2016. עוד קבע בית המשפט מועדים לשמיעת ראיות בתיק לימים 22.9.2016 (מועד שבוטל בהמשך מטעמי בית המשפט), 25.9.2016, 6.10.2016, 1.12.2016, 8.12.2016, 15.12.2016, 22.12.2016, 5.1.2017, 19.1.2017 וה- 26.1.2017, כולם בין השעות 9:00 ל-13:00.

19. ביום 7.7.2016 הגיש בא-כוח המשיב בקשה לדחיית מועד מתן המענה המפורט לכתב האישום, ובית המשפט קבע כי המענה המפורט יינתן לגבי כל הנאשמים עד ליום 17.7.2016. בדיון שהתקיים ביום 20.7.2016 טען בא-כוח המשיב כי הוא מוסר כעת כפירה כללית, וכי יגיש מענה מפורט לכשיתאפשר. בית המשפט הורה על הגשת מענה מפורט עד ליום 1.9.2016. בתאריך זה הגיש בא-כוח המשיב בקשת דחייה, ובית המשפט קבע כי ניתנת הזדמנות אחרונה למסירת המענה ביום 15.9.2016. ביום זה הגיש בא-כוח המבקש בקשה לביטול ישיבות ההוכחות הקבועות לימים 25.9.2016 וה- 6.10.2016 ולדחיית המועד להגשת מענה מפורט לכתב האישום. המבקשת התנגדה לבקשה זו, ובית המשפט דחה את הבקשה וקבע כי כל מועדי ההוכחות יעמדו על כנם, וכן הורה למבקשת להתחיל בהעדת עדים שאינם מהמרכזים כדי לאפשר התארגנות סופית של ההגנה. עוד הורה בית המשפט לבא-כוחו של המשיב להגיש מענה בכתב לכתב האישום לאלתר. ביום 22.9.2016 הוגש מענה מפורט לכתב האישום מטעם המשיב.

20. בדיון שהתקיים ביום 25.9.2016 החלה להישמע פרשת התביעה, נשמעו דברי הפתיחה של המבקשת ונשמעה עדותו של עד תביעה אחד. בית המשפט קבע כי כל הישיבות תמשכנה כמתוכנן.

הבקשה

21. בבקשה שלפניי, המבקשת טוענת כי המעשים המיוחסים למשיב – שעניינם, בין היתר, קשירת קשר לביצוע פשע; רישום כוזב במסמכי תאגיד; קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות; סחיטה באיומים; איומים; והדחה בחקירה, מעידים

עמוד 5

על מסוכנותו הרבה והממשית לביטחון הציבור. המבקשת מוסיפה כי מסוכנותו של המשיב וחוסר היכולת ליתן בו אמון נלמדים גם מעברו הפלילי, שכולל עשרה רישומים פליליים קודמים בעבירות רכוש, וכן בעבירות אלימות, סחיטה באיומים ואיומים. בעניין זה, המבקשת מטעימה כי אף שמרבית הרישומים הפליליים נגד המשיב התיישנו, הרשעתו האחרונה בעבירות סחיטה באיומים ואיומים (משנת 2011) – אשר בגינה נגזר עליו עונש מאסר בפועל, עודנה רלבנטית. בהמשך לכך, המבקשת מדגישה כי המשיב ביצע לכאורה את המיוחס לו שעה שתלויים ועומדים נגדו שני מאסרים מותנים בני עשרה ושלושה חודשים – שלא יבצע עבירות של סחיטה באיומים ואיומים, וכן כי הוא ביצע חלק מן המעשים המיוחסים לו בעת שהיה נתון בתנאים מגבילים במעצר בית. עוד טוענת המבקשת כי שחרורו של המשיב ממעצר מקים גם חשש ממשי להימלטותו מהדין, לשיבוש מהליכי משפט ולהשפעה על עדים. לבסוף, המבקשת עומדת על כך, שלאחר בקשות דחייה רבות שהוגשו על ידי ההגנה, החלה שמיעת הראיות בתיק, כאשר עד כה התקיימה ישיבת הוכחות אחת ונשמע עדותו של עד תביעה אחד, וכי התיק קבוע עתה לשמיעת הוכחות לימים 6.10.2016, 1.12.2016, 8.12.2016, 15.12.2016, 22.12.2016, 5.1.2017, 12.1.2017, 19.1.2017 וה- 26.1.2017 – כך שישנו צפי להתקדמות משמעותית בתיק מכאן ואילך.

22. מנגד, המשיב טוען כי מאחר שהבקשה להארכת מעצרו הוגשה באיחור – אין כל מקום לקבלה, ויש להורות על שחרורו. בעניין זה, המשיב מבהיר כי הוא נתון במעצר מיום 2.4.2015, ובמעצר בפיקוח אלקטרוני מיום 7.10.2015, כך שבהתאם לחישוב מניין ימי המעצר שנקבע אך לאחרונה על ידי בית משפט זה בבש"פ 4206/16 מדינת ישראל נ' טחימר (3.11.2016) (להלן: עניין טחימר) – היה על המבקשת להגיש את בקשתה למעלה מחודשיים טרם הגשתה. עוד גורס המשיב על כך שהוראת המעצר שנקבעה בעניין טחימר אינה חלה במקרה דנן, שכן הבקשה להארכת מעצרו הוגשה ביום 27.9.2016, טרם שניתן פסק הדין, ואילו הוראת המעצר שנקבעה בו מתייחסת, לדידו, אך לבקשות עתידיות. המשיב מוסיף וטוען כי הוא נתון בתנאי מעצר מוחלטים במשך למעלה משנה ותשעה חודשים – כאשר לא נרשמה לחובתו אף הפרה משמעותית של תנאי המעצר, ומדגיש כי התיק נמצא אך בתחילת דרכו ויש עוד עשרות עדים שצריכים להעיד. כמו כן, לעמדתו של המשיב, העבירות המיוחסות לו – שהן ברובן עבירות כלכליות – לא מצדיקות את הותרתו במעצר כה ממושך. לבסוף, המשיב מצביע על נסיבותיו האישיות הקשות – וביניהן מחלתה של אשתו והיותו אב לארבעה ילדים, אשר מהוות, לטעמו, שיקול נוסף לדחיית הבקשה להארכת מעצרו.

23. בדיון שנערך בפניי ביום 14.11.2016, ציינה המבקשת כי מאז שהוגשה הבקשה התקיים דיון הוכחות נוסף, כך שקבועים כעת עוד ארבעה מועדי הוכחות במסגרת תקופת הארכה המבוקשת. עוד חזרה המבקשת על עמדתה כי עבירה של סחיטה באיומים אינה מתאימה לחלופת מעצר, וזאת בפרט כשלמשיב מיוחסת גם עבירה של הדחה בחקירה. בנוסף, המבקשת הצביעה על כך שהעברתו של המשיב למעצר באיזוק אלקטרוני נעשתה לאחר לבטים רבים, וכן הטעימה כי בגיליון האיזוק האלקטרוני נרשמו לחובתו שתי הפרות.

דיון והכרעה

24. לאחר שבחנתי בעיון את הבקשה ואת הנספחים המצורפים לה, ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים בדיון שבפניי, מצאתי כי מכלול השיקולים מצדיק את קבלת הבקשה להארכת המעצר.

25. ככלל, בהליך לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, על בית המשפט לאזן בין הזכות לחירות העומדת למשיב והנתמכת בחזקת החפות, לבין האינטרס של שמירה על בטחון הציבור וההגנה על הליך שיפוטי תקין. בין יתר השיקולים שיש לשקול במסגרת הבקשה להארכת מעצר, ניתן למנות את: חלוף הזמן מאז הושם המשיב במעצר; קצב התנהלות הדיונים; החשש מפני שיבוש הליכי משפט; חומרת העבירות המיוחסות למשיב ונסיבותיהן; ומידת המסוכנות הנשקפת הימנו (ראו למשל: בש"פ 4375/15 מדינת ישראל נ' סולימנוב, פסקה 13 (2.7.2015)).

26. כאמור, שוכנעתי כי במקרה דנן עילות המעצר הקמות לחובת המשיב, ובכללן המסוכנות הנשקפת ממנו; החשש מהימלטותו מהדין; ובעיקר החשש כי שחרורו יוביל לשיבוש מהלכי משפט ולהשפעה על עדים – עודנה מטות את הכף אל עבר המשך מעצרו. זאת, בפרט עת עסקינן בבקשה הראשונה להארכת מעצרו, כמו גם בהתחשב בעובדה שהמשיב נתון במעצר בית בפיקוח אלקטרוני – להבדיל ממעצר מאחורי סורג ובריה, כך שהפגיעה בחירותו פחותה (ראו את דברי בבש"פ 7768/15 פלוני נ' מדינת ישראל (20.4.2016)). נוסף על כך, וכפי שהטעימה גם המבקשת, המשיב הפר מספר פעמים, אף אם לא בצורה משמעותית, את תנאי מעצרו, וסבורני כי יש בכך כדי להוות טעם נוסף לקבלת הבקשה.

27. כמו כן, לא למותר לציין כי הגם שמרבית העבירות המיוחסות למשיב הינן בעלות אופי כלכלי – ועל כן עסקינן, בין היתר, במסוכנות כלכלית – אין בכך כדי להפחית מניה וביה את עוצמתה של המסוכנות הנשקפת ממנו, כפי שנקבע לא פעם על ידי בית משפט זה (ראו: בבש"פ 1680/16 מדינת ישראל נ' לסקר, פסקה 21 (16.3.2016); בבש"פ 8389/15 אבו כאטר נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (27.12.2015)). דומה כי דברים אלו נכונים ביתר שאת בעניינו של המשיב, אשר מואשם – מעבר למסכת העבירות הכלכליות המיוחסות לו – בעבירות חמורות של סחיטה באיומים, איומים והדחה בחקירה.

28. אין בידי לקבל גם את טענותיו של המשיב כי הבקשה להארכת מעצרו הוגשה באיחור – לפי חישוב המועדים בהתאם לעניין טחימר, וכי הוראת המעבר שנקבעה שם לא חלה בעניינו. אכן, בעניין טחימר נקבע כי כאשר נאשם ריצה חלק מתקופת מעצרו במעצר בפיקוח אלקטרוני, וחלק אחר שלה במעצר מאחורי סורג ובריה, יש לצרף במניין הימים את ימי המעצר מהסוגים השונים, כאשר יום מעצר בפיקוח אלקטרוני שקול לחצי יום מעצר רגיל. ואכן, על פי דרך חישוב זו, מאחר שהמשיב שהה במעצר רגיל מעל ל-6 חודשים (מיום 2.4.2015 עד ליום 7.10.2015) ובנוסף שהה במעצר בפיקוח אלקטרוני עד הגשת הבקשה מעל ל-11 חודשים (מיום 7.10.2015 עד ליום 27.9.2016) – עבר המועד להגשת הבקשה להארכת מעצרו, שכן הוא היה נתון במעצר תקופה מצטברת של כמעט שנה. משכך, על פניו, משלא הוגשה הבקשה קודם לכן, היה מקום להורות על שחרורו, וזאת לפי סעיף 61(א) לחוק המעצרים.

29. ואולם, בעניין טחימר נקבעה גם הוראת מעבר, על פיה, במשך תקופה של חודש ימים ממתן פסק הדין, הנאשם ימשיך להיות במעצר ויתאפשר למדינה לפנות לבית משפט זה בבקשה להארכת מעצרו. זאת, כל עוד לא תמה תקופת המעצר על פי אחת מהדרכים הקבועות בחוק – דהיינו, תשעה חודשים כאשר מדובר במעצר רגיל ושמונה עשר חודשים כאשר מדובר במעצר בפיקוח אלקטרוני. המשיב טוען כי הוראת המעבר לא חלה בנסיבות המקרה דנן, וזאת מאחר שהבקשה להארכת מעצרו הוגשה ביום 27.9.2016, ואילו פסק הדין ניתן ביום 3.11.2016 – כך שפרק הזמן שאליו מתייחסת הוראת המעבר אינו כולל את תאריך הגשת הבקשה. לא מצאתי ממש בטענה זו.

ביום 9.10.2016 נדחה הדיון בבקשה להארכת מעצרו של המשיב עד למתן הכרעה בעניין טחימר – וזאת מכיוון שלתוצאת פסק הדין שם השלכה ישירה על עניינו. פשיטא, כי מקום שבו כבר הוגשה בקשה מטעם המדינה והיא הוקפאה, בהסכמת הצדדים, כך שהבקשה עדיין תלויה ועומדת – תחול הוראת המעבר, והמבקשת תוכל להמשיך לבקש את הארכת מעצרו של המשיב אף לאחר חלוף התקופה להגשת הבקשה כפי שיש לחשבה לפי עניין טחימר (ראו את פסקה 5(ו) לפסק דינו של השופט נ' הנדל בעניין טחימר).

30. יתרה מכך, סבורני כי המשיב בטענותיו מנסה לאחוז את החבל בשני קצותיו, באשר הוא טוען, מן הצד האחד, כי לא ניתן לפעול לפי הוראת המעבר שנקבעה בעניין טחימר – מאחר שפסק הדין ניתן לאחר שהוגשה הבקשה להארכת מעצרו, ומן הצד האחר, כי יש להורות על שחרורו – וזאת על פי אופן חישוב ימי המעצר שנקבע באותו פסק דין ממש.

31. לבסוף, אציין כי לא נעלמה מעיני תקופת המעצר הארוכה שבה שהה המשיב עד כה, או הפגיעה שיוצרת

התארכות ההליכים בחירותו. אך עם זאת, נוכח כל האמור, מצאתי כי דין הבקשה להתקבל. אשר על כן, מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני יוארך בתשעים ימים נוספים, החל מיום 2.10.2016, או עד למתן פסק דין בת"פ 3313-04-15, לפי המוקדם.

ניתנה היום, כ"ב בחשון התשע"ז (23.11.2016).

ש ו פ ט
